

Isonkyrön herättäjäjuhlat
Päätösseurat
sunnuntai 8.7.2012
Maaria Perälä

Kukaan ei rakasta mua

Hyvä ystävä. Onko sinut nähty täällä Isossakyrössä? Oletko saanut kohdata ystäviä, oletko saanut kohdata Herran?

Eräs lasteni ja puolisoni hyvin tuntema huomionkipeä sananparteni on: *Kukaan ei rakasta mua!* Tämä lause tulee sanottua, vaikka ei rakkautta puutu, ihan vain että saisi virnistyksen tai halauksen, parhaassa tapauksessa suukon tai aattimisen. Aattiminen herkistää, kun painetaan poski poskea vasten ja sanotaan Aaaaaa niin että äänet resonoivat kauniisti. Siinä kokee kuuluvansa yhteen. Ollaan rakkaita, ollaan samaa perhettä.

Kipeintä ja raskainta elämässä varmaan on, jos kokee aidosti noin: Kukaan ei rakasta, kukaan ei välitä! En kuulu joukkoon. Minussa ja sinussa asuu hellyydennälkä, kaipaus että joku ymmärtäisi ja hyväksyisi lähelleen. Ja samalla pelko, ettemme kelpaa, ja saatamme haavoittua, jos ilmaisemme omaa kaipaustamme.

Tällä juhlakentällä on monta sellaista jotka kaipaavat tulla nähdyiksi ja kuulluiksi ja rakastetuiksi ilman muuttumisen pakkoa. Meidän ihmisten asettamat vaatimukset ovat kovia ja särkevät yhteyden. Mitä enemmän vaadimme toisiltamme, sitä kauemmas etäännyimme. Mitä enemmän koetan pakottaa itseäni rakastamaan ja antamaan anteeksi, sitä vähemmän siinä onnistun. Voisiko yhteinen kaipauksemme antaa meille päämäärän ja matkakumppanin?

Kaipaus

Laulujen laulu on Vanhan testamentin kaunista ja kiihkeää rakkausrunoutta. Merkillistä, että tuo kirja on Raamatussa. Ehkä se on siellä siksi, että se kertoo ihmisen kaipauksesta toisen luo, hänen häilyväisyydestään, epätoivostaan ja haavoittuvuudestaan rakkautensa kanssa. Laulujen laulua tai Korkeaa veisua on myös aikojen saatossa tulkittu vertauskuvallisesti, kuvana siitä kaipauksen siteestä, mikä yhdistää Luojan ja hänen luomansa ihmisen.

Koetan paeta ja kätkeytyä Jumalalta, unohtaa ja kieltää hänet, mutta hän puhuttelee minua Laulujen laulun sanoin: *Sinä kallion kätkemä, vuoren seinässä lymyävä, anna minun nähdä kasvosi, anna minun kuulla äänesi, sillä sinun äänesi on suloinen, ihanat ovat sinun kasvosi.* Jumala kaipaa minua ja sinua. Me olemme hänen kauniita luomuksiaan. Hän sanoo: *Sinä olet minun.* Me olemme hänelle rakkaita kuolemaan saakka.

Myös minä kaipaen Jumalaa ja hänen rakkauttaan. Vaikka tunnen itseni arvottomaksi ja pelkään häntä, tahtoisin nähdä hänen kasvonsa, kunniansa ja voimansa. Mutta hän vastaa niin kuin Moosekselle: *Kun minun kirkkauteni kulkee ohi, minä asetan sinut kallionkoloon ja suojaan sinua kämmenelläni, kunnes olen kulkenut ohi. Sitten otan käteni pois ja saat nähdä minut takaapäin, mutta minun kasvojani ei kukaan saa nähdä.*

Kaipauksen täyttymys

Jeesuksessa Kristuksessa Jumala kuitenkin paljastaa sinulle ja minulle kasvonsa. Kun itse tuomitseen itseni, kun lähimmäinen tuomitsee minut ja koen Jeesuksenkin tuomitsevan minut, en kuitenkaan hellitä katsomasta Jeesuksen helliin silmiin.

Suostun olemaan siinä paljaana. Ei ole mitään muuta toivoa. Tuon katseen alla on kipeälläkin omallatunnolla ihmeen hyvä olla, se pesee pois synnit ja uudistaa niin kuin vain rakkaus voi uudistaa.

Sinä kallionkolan lapsi. *Kukat nousevat maasta. Laulun aika on tullut.* Saat suostua tuohon rakkauteen. Saan suostua tuohon rakkauteen.

Suostuminen toinen toisiimme

Sinua ja minua kutsutaan myös katsomaan toisiamme silmiin, näkemään toisemme ja suostumaan Jumalan perheen jäseniksi, yhteiselle kotimatalle. Meitä kutsutaan tunnistamaan ja tunnustamaan mikä on syntiä, rikkoo Jumalaa, yhteiskuntaa, perhettä ja lähimmäistä vastaan. Meitä kutsutaan yhdessä katsomaan tätä maailmaa Jeesuksen silmin, ja julistamaan syntejä anteeksi. Meitä kutsutaan kohtaamaan erilainen ihminen, kenties erivärinen ja eriuskoinen. Hänet on Jumala luonut, hän saa elää saman Herran katseen alla. Meitä kutsutaan huolehtimaan toisistamme. Jeesuksen hellät silmät voivat muuttaa sydäntämme ja opettaa meitä suostumaan toinen toisiimme, rakastamaan ehdoitta. Voi kunpa jokainen lähtisi täältä silmissä uusi hellyys. Irja Hiironniemen sanoin:

*Minä uskon hellyyden lihaksitulon.
Se kumartuu puoleeni äitini kasvoissa,
korjaa peitettä, kysyy nälkää,
jää lähettyville – jos tarvitsisin.
Minä uskon Jumalan läsnäolon
näkyvässä ja näkymättömässä
kivessä tuulessa enkeleissä
yhteydessä kaivattuihin.
Jumala tekee palvelijoineen
mahdottoman mahdolliseksi.*